

Nu arunca...

Intel1anima

Nu arunca cu liniștea mea de pământ!

Nuuu!

E mănușa de catifea diafană
cu care mângâi ușor fața
încrețită a timpului.
Mă înduioșează resemnarea lui.
Mi se pare uneori
că a intrat în depresie
și stă amortit,
inabordabil,
în timp ce secundele
îi scapă printre degete,
joacă șotron în părul lui încâlcit,
apoi o ia fiecare
încotro apucă,
țipând isticic
de-atâta nesperată libertate.

Uite cum
unele, inconștiente,
alunecă de zor
pe toboganul unei stele necunoscute!...

Nu știu,
poate într-o zlă
să reușesc
să aduc înapoi măcar o secundă risipită
și să reaprind viața
în obrajii timpului
aflat în derivă.

Dar cu țăndări de liniște
crezi că se poate?!